

Sygn akt II AKa 482 / 22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2023r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Przemysław Filipkowski

Sędziowie: SSA Sławomir Machnio

SSO (del.) Piotr Maksymowicz (spr.)

Protokolant: Katarzyna Wójcik

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2023r.

w sprawie z wniosku M. Z.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za poniesioną szkodę i doznaną krzywdę

w związku z wydaniem w dniu 12 grudnia 1981r. decyzji o internowaniu

apelacji wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 września 2022r., sygn. akt XVIII Ko 56/22

- 1. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;*
- 2. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 482/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 września 2022r.

sygn. akt XVIII Ko 56/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo **prokurator** w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel substydiarny

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub **innego rozstrzygnięcia albo ustalenia**

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			w postępowaniu odwoławczym nie prowadzono postępowania dowodowego		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		w postępowaniu odwoławczym nie prowadzono postępowania dowodowego			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
---	---	---

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
---	---	---

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Prokurator w apelacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym przyjęciu, że rozmiar doznanej przez M. Z. krzywdy spowodowanej niesłusznym pozbawieniem go wolności na podstawie decyzji o internowaniu w okresie od dnia 13 grudnia 1981r. do dnia 30 października 1982r. uzasadnia zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 250.000,00 zł, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku, że kwota ustalonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niasadny</p>

	zadośćuczynienia jest rekompensatą nadmiernie wygórowaną. Skarżący w konkluzji wniósł o zmianę punktu I. zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wysokości zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty 100.000,00 zł.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Tytułem uporządkowania na wstępie należało wskazać, że wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony wyłącznie w zakresie dotyczącym wysokości zadośćuczynienia. Żadna ze stron nie kwestionowała orzeczenia w części, w której oddalono wniosek o przyznanie odszkodowania. Wnioskodawca nie zaskarżył też tego fragmentu wyroku, w którym w części (co do kwoty 50.000,00 zł) oddalono wniosek o zadośćuczynienie.</p> <p>Również w ramach zagadnień wstępnych: postępowanie przed Sądem I instancji toczyło się bez udziału jakiegokolwiek organu reprezentującego Skarb Państwa. Tymczasem aktualnie już nie budzi wątpliwości, że po nowelizacji kodeksu postępowania karnego dokonanej Ustawą z dnia 19 lipca 2019r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 roku, poz. 1694) stroną postępowania o odszkodowanie / zadośćuczynienie jest również Skarb Państwa. Reguła ta dotyczy nie tylko postępowań uregulowanych wprost w Rozdziale 58. kodeksu postępowania karnego, ale – poprzez odesłanie zawarte w art. 8 ust. 3 Ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób</p>		

represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 roku, poz. 1693) – również dochodzenia roszczeń z tej ustawy, w tym z tytułu wydania decyzji o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981r. w Polsce stanu wojennego. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 maja 2022r. (I KA 2/ 22, OSNK 2022/10/36, Lex nr 3416414). Tożsame stanowisko prezentowane jest w piśmiennictwie (np. D. Świecki [w:] D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz aktualizowany, Lex/el.2023, teza 17 do art. 554 kpk).

Wnioskodawca swoje roszczenie odszkodowawcze wywodzi z faktu wydania oraz późniejszego wykonania decyzji nr 99 z dnia 12 grudnia 1981r. Decyzję wydał Komendant Stołeczny Milicji Obywatelskiej. W myśl przepisów obowiązujących w stanie wojennym sądy nie były w jakikolwiek sposób zaangażowane w proces wydawania decyzji o internowaniu, ani też nie brały udziału w późniejszej kontroli ich zasadności (np. na skutek zażalenia – na decyzję przysługiwała skarga do Ministra Spraw Wewnętrznych, por. art. 43 ust. 4 Dekretu z dnia 12 grudnia 1981r. o stanie wojennym /Dz. U. Nr 29, poz. 154/).

Ustawa lutowa nie wymaga, by zgłoszenie żądania przyznania odszkodowania / zadośćuczynienia za szkodę / krzywdę wynikłą z wykonania lub wydania takiej decyzji musiało być poprzedzone stwierdzeniem jej nieważności (jak ma to miejsce w przypadku orzeczeń objętych zakresem art. 1). Decyzje o internowaniu były wydawane

przez komendantów wojewódzkich Milicji Obywatelskiej (art. 43 ust. 1 Dekretu). Uznać wypada, że opisana sytuacja jest najbardziej zbliżona do przypadku zatrzymania (art. 554 ust. 2b pkt 3) kpk), które nie było poddane kontroli sądowej (art. 43 ust. 3 zdanie pierwsze Dekretu o stanie wojennym stanowił: Decyzję o internowaniu doręcza się internowanemu osobiście w momencie zatrzymania przez funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej). Zatem organem, który dokonał zatrzymania był Komendant Stołeczny Milicji Obywatelskiej, zaś obecnie za jego następcę prawnego należy uznawać Komendanta Stołecznego Policji (por. art. 146 i n. Ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji /tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 171 ze zm./).

Brak udziału organu reprezentującego Skarb Państwa w postępowaniu przed sądem I instancji konwalidowano w postępowaniu odwoławczym zawiadamiając Komendanta Stołecznego Policji o zawisłym postępowaniu oraz rozprawie odwoławczej. Organ ten zajął stanowisko (k. 101-103) w przedmiocie zasadności żądania, niemniej nie domagał się uchylecia wyroku z powodu pominięcia reprezentacji Skarbu Państwa. Wywód pełnomocnika Komendanta zasadniczo pokrywał się z argumentacją Prokuratora, że kwota zadośćuczynienia powinna być odpowiednia, ale szedł nawet dalej skupiając się na fakultatywności przyznania zadośćuczynienia. Jakkolwiek rzeczywiście znikomość ujemnych następstw naruszenia dóbr osobistych może być podstawą oddalenia powództwa o

zadośćuczynienie, to nie sposób uznać, że kilkumiesięczne bezprawne pozbawienie wolności wnioskodawcy było zdarzeniem banalnym. Zresztą nawet Sąd Najwyższy i Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w judykatach przywołanych w piśmie z dnia 20 marca 2023r. zwracały uwagę na konieczność uwzględnienia rodzaju naruszonego dobra. Wolność osobista w hierarchii dóbr prawnie chronionych plasuje się bardzo wysoko. Dlatego nie sposób przyjąć, że jej pozbawienie zaistniałe w dodatku na skutek bezprawnego działania organów państwa nie zasługuje na pieniężną rekompensatę.

Prokurator apelację oparł na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych. Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd braku), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Kraków 2003, teza 9 do art. 438 kpk).

Zdaniem Sądu odwoławczego ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy w pełni odpowiada kryteriom oceny dowodów

określonym w art. 7 kpk i korzysta z ochrony tego przepisu. Sąd odwoławczy nie dopatrył się też błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (w którejkolwiek jego odmianie).

Zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie lub tymczasowe aresztowania stanowi odszkodowanie za szkodę niematerialną wynikającą z negatywnych przeżyć psychicznych. Ich źródłem jest fakt pozbawienia wolności, ale również to, że dana osoba na skutek zatrzymania (i ewentualnego późniejszego tymczasowego aresztowania) utraciła dobre imię. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy brać pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności rzutujące na określenie rozmiaru krzywdy osoby pozbawionej wolności, w tym zwłaszcza okres izolowania od społeczeństwa, który w miarę rozciągania się w czasie wzmagają doznanie krzywdy. Należy brać również pod uwagę status społeczny i zawodowy wnioskodawcy. Zadośćuczynienie powinno być odpowiednie. Suma odpowiednia to taka, która co najmniej równoważy przeżycia związane z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem (wyrok SA w Warszawie z dnia 10.09.2014r., II AKa 189/14, Lex nr 1527242).

Przywołane kryteria aktualne również są w przypadkach internowanych, w może wręcz należy im przydać podwójne znaczenie przy ocenie kwoty, jaka powinna zostać uznana za adekwatną dla zrekompensowania krzywdy. Osoba niesłusznie skazana na karę pozbawienia wolności zna jej wymiar i perspektywę czasową,

kiedy odzyska wolność. Osoba tymczasowo aresztowana wie, na jaki okres zastosowano tymczasowe aresztowanie i jeżeli nawet może ono być przedłużone, to ma możliwość poddania tych decyzji kontroli w postępowaniu zażaleniowym. Kodeks postępowania karnego z 1969 roku decyzję o zastosowaniu / przedłużeniu tymczasowego aresztowania powierzał prokuratorowi, ale na jego postanowienie służyło zażalenie do sądu (por. np. art. 210-212 i art. 222 tego kodeksu). Osoba internowana nie wiedziała, na jak długo trafi do miejsca odosobnienia i – jak wyżej wspomniano – nie było procedury pozwalającej na poddanie decyzji o internowaniu kontroli sądowej, a skuteczność skargi do Ministra Spraw Wewnętrznych z oczywistych względów ograniczona. Art. 42 ust. 1 Dekretu stanowił, iż internowanie może nastąpić na czas obowiązywania stanu wojennego, a ten – dnia 13 grudnia 1981r. – został wprowadzony na czas nieoznaczony. Nadto postępowanie w sprawie o internowanie mogło być prowadzone bez udziału osoby, której dotyczy (art. 43 ust. 2 Dekretu), zaś w praktyce tak było prowadzone.

Niesłuszne skazanie lub niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie powoduje krzywdę, ale jest wynikiem działania organów państwa mających zakotwiczenie w przepisach prawa, tylko nieprawidłowo zastosowanego. Tymczasem decyzja o internowaniu została wydana na podstawie przepisów prawa, które już nawet według ówczesnych standardów były niezgodne z ustawą zasadniczą i wiążącym Polską Rzeczpospolitą Ludową prawem międzynarodowym (por. wyrok TK

z dnia 16.03.2011r., K 35/08, OTK-A 2011/2/10). Dodatkowo decyzja została wydana na podstawie aktu prawnego, który nie został ogłoszony, ponieważ jak notoryjnie wiadomo Dekret promulgowano w Dzienniku Ustaw dopiero dnia 14 grudnia 1981r.

Przywołane wyżej okoliczności prowadzić muszą do wniosku, że sytuację wnioskodawcy jako osoby internowanej należy oceniać odmiennie od przypadków osób, które we współczesnych nam czasach są niesłusznie pozbawione wolności (podobnie, jak i osób pozbawianych wolności w latach stalinizmu).

W tej sytuacji niezasadna była argumentacja Prokuratora, że przyznane wnioskodawcy zadośćuczynienie jest wygórowane, ponieważ okres odosobnienia trwał niecałe 11 miesięcy, a M. Z. był pozbawiony wolności w warunkach typowych dla każdego innego osadzonego (bez różnicy nawet, czy z powodów politycznej sztyki, czy na skutek wyroku sądowego); miał możliwość utrzymywania kontaktu ze światem zewnętrznym i widzeń; nie doznał przemocy ze strony współosadzonych lub funkcjonariuszy. Jednak Prokurator przywołując te argumenty zdaje się nie dostrzegać, że warunki w jednostkach penitencjarnych 40 lat temu znacząco odbiegały in minus od standardów obecnych, zaś wnioskodawca ponad 8 miesięcy odosobnienia spędził w Areszcie Śledczym W.-B., a dopiero w drugiej połowie sierpnia 1982 roku trafił do ośrodka w S., w którym rygory – co obiektywnie przyznaje w zeznaniach i wspomnieniach zaliczonych do materiału dowodowego (k. 36 i n.) były łagodniejsze.

Początkowe prymitywne warunki bytowe i higieniczne w warszawskim areszcie uległy z czasem tylko niewielkiej poprawie – niskiego standardu żywienia nie były w stanie zrekompensować paczki od rodziny, dozwolone z ograniczoną częstotliwością (pomoc była nieograniczona tylko do końca grudnia 1981 roku). Owszem wnioskodawca nie doznał przemocy fizycznej ze strony funkcjonariuszy, ale przypadki takie zdarzały się, toteż musiały oddziaływać na jego psychikę budząc obawę, że również może zostać pobity. Ze wspomnień wynika natomiast, że na internowanych starano się wywierać presję psychiczną celem wymuszenia zmiany stosunku do ówczesnej władzy.

Prokurator starał się przekonać, że przyznanie zadośćuczynienia w wysokości ponad 22.700,00 zł za każdy miesiąc internowania nie było słuszne, ponieważ okoliczności indywidualne wskazane przez Sąd meriti nie były tak doniosłe oraz nie powodowały dla wnioskodawcy nieodwracalnych skutków. Zatem kwota ta nie mogła zostać uznana za odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 2 kc, gdy się weźmie pod uwagę średnią stopę życiową społeczeństwa, którą Prokurator odnosi do kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw. Oczywiście niezmiennie aktualne jest stanowisko, że zadośćuczynienie jako forma rekompensaty za krzywdy moralne i fizyczne powinno być mierzone ich dolegliwością, a jednocześnie z uwzględnieniem aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa (np. wyrok SA w Warszawie z dnia 19.10.2022r., II AKa 474/21, Lex

nr 474/21). Jednak – wbrew temu, co starał się wykazać skarżący formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych – sąd I instancji dostrzegając, że zadośćuczynienie nie powinno być źródłem wzbogacenia wziął pod uwagę wszystkie istotne kryteria konieczne dla ustalenia źródła krzywdy i nadał im właściwe znaczenie. Skarżący tymczasem zdaje się bagatelizować okres bezprawnego pozbawienia wolności, jego podstawę (a de facto brak podstawy), brak wiedzy, ile odosobnienie będzie trwało oraz warunki, w których wnioskodawca zmuszony był przebywać. Skarżący wskazał wysokość zadośćuczynienia przyznanego niejako za każdy miesiąc i w ten sposób starał się wykazać jego wygórowanie. Ale przecież nie można zgodzić się z poglądem, że przy ustalaniu zadośćuczynienia za niesłuszne pozbawienie wolności ustala się jakąś stawkę dzienną, mnożąc ją przez czas pozbawienia wolności, gdyż sugeruje to, iż krzywda, jaką wyrządza się pozbawionemu wolności, jest swoistym iloczynem krzywd odnoszonych odrębnie każdego dnia pozbawienia wolności. W istocie bowiem krzywda ta wzrasta w miarę przedłużania się czasu niesłusznego pozbawienia wolności, a przy tym musi być indywidualizowana. Końcowo wypada dodać, że sfera decyzji co do wysokości zadośćuczynienia cechuje się znacznym zakresem swobodnej oceny sądu, a luz decyzyjny w tym zakresie wynika z niematerialnego charakteru krzywdy, wieloaspektowości okoliczności, które należy wziąć pod uwagę. Stąd zarzut niewłaściwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny, gdy orzeczenie w sposób oczywisty narusza

zasady ustalenia wysokości tego świadczenia. O rażącym naruszeniu prawa można zaś twierdzić w tych przypadkach, kiedy zasądzona kwota odbiega od rozmiaru poniesionej krzywdy w sposób rażący, jaskrawy, niedający się wprost pogodzić z poczuciem sprawiedliwości (w tym postanowienie SN z dnia 20.10.2022r., IV KK 371/22, Lex nr 35158670). W sprawie niniejszej taki przypadek nie miał miejsca.	
Wniosek	
o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I. poprzez obniżenie wysokości zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty 100.000,00 zł	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
wniosek apelacji okazał się niezasadny z tych samych przyczyn, dla których stwierdzono niezasadność zarzutu apelacyjnego	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I. zaskarżonego wyroku o przyznaniu zadośćuczynienie w kwocie 250.000,00 zł</u>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
zarzut apelacji nie miał takiej mocy, by mógł doprowadzić do zmiany wyroku w zaskarżonej części w sposób postulowany przez skarżącego	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot i zakres zmiany

Zwiążle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
<u>1.1.</u>	# art. 439 kpk
Zwiążle o powodach uchylenia	

<u>2.1.</u>	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 kpk

Zwięzłe o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia # art. 437 § 2 kpk
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 kpk
Zwięzłe o powodach uchylenia		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 13 Ustawy lutowej.

Wnioskodawca w postępowaniu odwoławczym był reprezentowany przez pełnomocnika, ale nie złożono wniosku o zwrot wydatków poniesionych z tytułu tej reprezentacji.

7. PODPISY

Przemysław Filipkowski

Sławomir Machnio Piotr Maksymowicz

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	punkt 1. wyroku Sądu Okręgowego dot. przyznania zadośćuczynienia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana